

Tekstitys

Audiodokumentti

Jakso: Kanaa vai riisiä

Äänitteen kesto: 7 min

V: Vastaja

V: Must tuntuu et mul on melkein kaikist sellasist ruoist mist mä sanon et mä tykkää täst maust. Niin se on enemmänkin joku ajatus. Et esimerkiks pienenä mä päästäni heitin jotain et no mä en nyt tykkää täst. Ja täst mä tykkään. Sit äiti ei esim. ikinä tienny oikeen et mist mä tykkään. Et esimerkiks sil oli semmonen yks ruoka mitä se aina teki, semmonen kanaa ja riisi. Sit joskus mä sanoin et en mä syö riisii. Niin sit se teki mul vaiks jotain muuta et jotain kanaa. Sit seuraavan kerran kun se tekee sit mul niin sit mä sanon et no en mä syö kanaa, mut mä haluun sitä riisii vaan. Niin sit silleen ja sit mä aina jotenkin, mä aina oon uskotellu itelleni et mä en tykkää. Mun on tosi helppo, jos mä vaan sanon et mä en tykkää jostain niin sit mä rupeen itekkin uskoo sit ja sit mä en oikeesti tykkää. Mun mielest on kiva kun toiset ihmiset nauttii ruoast. Mä haluaisin vaan et se liittyis muhun mitenkään. Paitsi jos mä oon tehny sen ja silleen mä esimerkiks oon mun kummilasten kaikki synttärit ja tällaset oon ollu tekemäs kaikkii tarjottavii. Niin sit se kun ihmiset tulee kehuu mua ja on ollu ihan silleen et ketä nää on tehny ja sit se on ihan mun juttu. Mut niin. Mä haluaisin et mä en ite nauti ruoast ollenkaan. Joskus mä laskin tosi tarkkaan kaikki kalorit ja muut. Niin varmaan sielt on tullu tosi paljon et mist ei tykkää. Ja ehkä sen takia en myöskään tykkää syödä missään ulkoo koska vaiks en mä nyt laske enää, niin kun ei ikinä tiiä et mitä niis on. Ja sit ehkä myös sen takii kotiruoka on mulle vähän sellanen et mä en tykkää kauheesti kotiruoast. Et sen takia eväsihmisyys on se juttu. Koska sit näkee heti mitä niis on ja sit se on se, se mitä sä ostat niin se on sit se kuin paljon sitä ruokaa on. Esim. jos meillä tulee kotiin syömään niin siellä on kyl sitten ruokaa koko armeijalle. Et mun äiti ei kyl osaa silleen et se tekis silleen et jos meit on kolme niin sit se tekee silleen kolmen ihmisen ruoat vaan sit se on varmaan vähän jotenkin et kun meit on kolme lasta niin sit se on joskus tehny viidelle ihmisille ruoan niin sit se on vaan jatkanu sitä. Ja sit kuitenkin aina on ollu kaikkien kaverit ja muut niin sit tavallaan sitä on voinu syödä niin paljon kun on halunnu, mut sit jos ostaa jonkun tietyn ruoan niin sit se on vaan siinä. Meidän perhees on ehkä vähän sellanen et me ollaan aina syöty yhes. Ainakin yks päiväruoka ja jos ei sitä olla keretty niin sitten iltapala. Tai sit joku väli, joku kuitenkin et ainakin kerran päiväs oltiin, aina istuttiin pöydän ääreen yhes ja siit vieläkin jos meil vaiks. Tai et aina kaikki juhlat ja semmoset aina liittyy jotenkin siihen et aina se ruoka on siel ja aina annetaan lahjaks jotain vaiks karkkii tai jotain ei nyt ehkä mulle koska ihmiset tietää et mä en nyt oo ihan semmonen. Mut esimerkiks just mun äitil oli synttärit eilen niin mä vein sil vaan kauheen kasan kaikkee karkkii ja sellast. Mut et ja mä luulen et meil on aina vähän näytetty silleen et, tai et silleen kun äiti on tehny niin ruoan niin se on vähän sellanen et minä rakastan teitä, tässä on ruokaa. Et siit saakka kun on ruvennu ite ottaa kattilasta ruoan niin sitten on myös ollu se et se syödään sit loppuun. Et ei nyt pakoteta mut se on vähän ollu silleen et semmonen sääntö. Mä olin pienenä ihan niin hidas syömään kun vaan voi olla. Ja sit mä olin aina silleen et

kun me syötiin aina yhes niin sit kun mun vanhemmat meni aina päiväunil ruoan jälkeen niin sit mä jäin aina siihen pöytään istumaan yksinään. Niin sit se oli jotenkin. Ei se ollu sillon mitenkään järkyttävä kokemus tai sellanen, mut se et kun sit sä aina istut siel yksin ja sit sä joudut istumaan siin ja lappaamaan sitä ruokaa suuhun niin sit se jatku myös kouluun. Et sit kun meil oli ruoka ja sit sen jälkeen oli aina puolen tunnin välitunti niin sit periaattees siel sai syödä aina sen puolen tunnin loppuun saakka. Kaikki halus tietty ulos ja sit mä jään sinne aina yksin istuu. Syömään, sit mä rupesin myös syömään tosi nopeesti et nykyään mä oon sit aina eka valmis koska mä en nyt haluu jäädä sinne pöytään sit. Nyt mul tuli mieleen se, mä en oo kyllä ees ajatellu sitä ennen mut meil oli aina silleen et oli pakko syödä salaattii vähän ees. Et aina äiti teki salaatin. Ja sit mä joutusi aina syömään sitä salaattia, kurkkua, ja se oli varmaan oikeesti se suurin ongelma siin. Mut mä en ehkä osannu silleen sanottaa sitä äitille. Kyl se tiesi et mä en tykkää siit salaatista mut kun oli se et jotain kasviksii täytyy vaan olla. Et nykyään meil on ehkä vähän samaa mut sit äiti ostaa aina vaan pussin hernei. Mä en haluu et mun suhtautuminen ruokaan muuttuu ennen kun mä oon laihtunu. Koska sit jos mua kiinnostaa niin sit mä tiän et sit, tai silleen et jos mua ei ahdistaa se asia niin en mä kyl sit tee sil asial mitään. Ensimmäinen mitä mä haluisin, mä haluisin mennä salil. Mut kun mä en kehtaa viel niin sit se vähän hidastaa. Mut kyl viel joskus. Ja sit kun mä meen sinne salille niin sit on kiva kun voi sit kun näkee mihin keho silleen pystyy niin nyt mä yritän lohduttaa ajatuksella et sentään se nykyään sellast et vitsi ois kivaa kun mä osaisin tehdä näin ja pystyisin tekee sitä ja tätä mun kehol. Eikä silleen et mä nyt haluun laihtuu näkymättömiin. Kun näist puhuu niin oikein enää voi esittää et ei oo mitään ongelmaa tai silleen et. Nyt sit aina jää vähän sellanen et oliko nyt pakko sanoa sitä ja tätä. Niin sit mut kun tietää et on jollekin sanonu niin sit se vähän on siel maailmassa, et noin sä kyl sanoit niin ehkä pitäis tehdä asialle jotain.